Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (seitsmes koda)

27. aprill 2023 *

Eelotsusetaotlus – Elektrooniline kaubandus – Direktiiv 2000/31/EÜ – Artikkel 1 – Kohaldamisala – Artikli 2 punkt c – Mõiste „püsiasukohaga teenuseosutaja“ – Artikli 3 lõige 1 – Infoühiskonna teenused, mida osutab teise liikmesriigi territooriumil asuv teenuseosutaja – Šveitsi Konföderatsiooni territooriumil asuv äriühing – Kohaldamatus *ratione personae* – ELTL artikkel 56 – Euroopa Ühenduse ja selle liikmesriikide ning Šveitsi Konföderatsiooni vaheline kokkulepe isikute vaba liikumise kohta – Kohaldamisala – Niisuguste piiriüleste teenuste osutamise piirangute keeld, mis ei ületa 90 päeva ühes kalendriaastas – Teenuste osutamine Itaalias kauem kui 90 päeva – Kohaldamatus *ratione personae* – ELTL artikkel 102 – Eelotsusetaotluses igasuguse teabe puudumine, mis võimaldaks tuvastada põhikohtuasja ja turgu valitseva seisundi võimaliku kuritarvitamise vahelist seost – Vastuvõetamatus

Kohtuasjas C-70/22,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 27. jaanuari 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 1. veebruaril 2022, menetluses

Viagogo AG

versus

Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM),

Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM),

menetluses osales:

Ticketone SpA,

EUROOPA KOHUS (seitsmes koda),

koosseisus: koja president M. L. Arastey Sahún, kohtunikud N. Wahl (ettekandja) ja J. Passer,

kohtujurist: M. Szpunar,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Viagogo AG, esindajad: *avvocati* E. Apa, E. Foco, M.V. La Rosa, E. Marasà, M. Montinari ja I. Picciano,

– Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistasid *avvocati dello Stato* R. Guizzi ja F. Varrone,

– Euroopa Komisjon, esindajad: M. Angeli, S. Kalėda, U. Małecka ja L. Malferrari,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada esiteks Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2000. aasta direktiivi 2000/31/EÜ infoühiskonna teenuste teatavate õiguslike aspektide, eriti elektroonilise kaubanduse kohta siseturul (direktiiv elektroonilise kaubanduse kohta) (EÜT 2000, L 178, lk 1; ELT eriväljaanne 13/25, lk 399) artikleid 3, 14 ja 15 koostoimes ELTL artikliga 56, ning teiseks ELTL artikleid 102 ja 106.

2 Taotlus on esitatud kohtuvaidluses ühelt poolt Genfis (Šveits) asuva äriühingu Viagogo AG ning teiselt poolt Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM, sideteenuste tagamise amet, Itaalia) ja Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (AGCM, konkurentsiamet, Itaalia) vahel seoses 3 700 000 euro suuruse trahviga, mille AGCOM määras Viagogole.

Õiguslik raamistik

EÜ-Šveitsi kokkulepe

3 Euroopa Ühendus ja selle liikmesriigid ning Šveitsi Konföderatsioon allkirjastasid 21. juunil 1999 Luxembourgis (Luksemburg) seitse kokkulepet, sealhulgas isikute vaba liikumist käsitleva kokkuleppe (EÜT 2002, L 114, lk 6; ELT eriväljaanne 11/41, lk 89; edaspidi „EÜ-Šveitsi kokkulepe“). Nõukogu ja komisjoni (teadus- ja tehnikakoostöö kokkuleppe osas) 4. aprilli 2002. aasta otsusega 2002/309/EÜ, Euratom seitsme kokkuleppe sõlmimise kohta Šveitsi Konföderatsiooniga (EÜT 2002, L 114, lk 1; ELT eriväljaanne 11/41, lk 89) kiideti need seitse kokkulepet ühenduse nimel heaks. Kokkulepped jõustusid 1. juunil 2002.

4 EÜ-Šveitsi kokkuleppe artiklis 1 „Eesmärk“ on ette nähtud:

„Käesoleva kokkuleppe eesmärk on:

[…]

b) hõlbustada teenuste osutamist lepinguosaliste territooriumidel ja eelkõige liberaliseerida lühiajaliste teenuste osutamist […]“.

5 EÜ-Šveitsi kokkuleppe artikkel 5 „Teenuseosutaja“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Teenuseid osutavatel isikutel, kaasa arvatud I lisa sätetele vastavad äriühingud, on õigus osutada teenuseid teise kokkuleppeosalise territooriumil, kui tegelik töö kestab kõige rohkem 90 päeva kalendriaastas, ilma et see piiraks kokkuleppeosaliste vahel sõlmitud teenuste osutamist käsitlevate muude erikokkulepete kohaldamist […].

[…]“.

6 EÜ-Šveitsi kokkuleppe artikli 15 „Lisad ja protokollid“ kohaselt on selle kokkuleppe lisad ja protokollid kokkuleppe lahutamatu osa.

7 Kokkuleppe I lisa artikkel 17 „Teenuseid osutavad isikud“ näeb ette:

„Käesoleva kokkuleppe artikli 5 kohaselt on seoses teenuste osutamisega keelatud:

a) mis tahes viisil piirata kokkuleppeosalise territooriumil niisuguste piiriüleste teenuste osutamist, mille kestus ei ületa 90 tegelikku tööpäeva kalendriaastas;

[…]“.

8 Selle lisa artikli 18 kohaselt kohaldatakse nimetatud lisa artikli 17 sätteid äriühingute suhtes, mis on asutatud vastavalt ühenduse liikmesriigi või Šveitsi Konföderatsiooni seadustele ja mille registrijärgne asukoht, juhatuse asukoht või põhitegevuskoht on lepinguosalise territooriumil.

9 Sama lisa artiklis 21 on sätestatud:

„1. Käesoleva lisa artikli 17 punktis a nimetatud teenuste osutamise kogukestus ei või ületada 90 tegelikku tööpäeva kalendriaastas, olenemata sellest, kas teenuseid osutatakse pidevalt või perioodiliti.

[…]“.

Liidu õigus

10 Direktiivi 2000/31 põhjendus 19 on sõnastatud järgmiselt:

„Teenuseosutaja asukoht tuleks määrata vastavalt Euroopa Kohtu pretsedendiõigusele, mille kohaselt asukohana mõistetakse majandustegevuse tegeliku teostamise püsiasukohta määramata ajavahemiku jooksul; […] Interneti võrgulehekülje kaudu teenuseid osutava äriühingu asukoht ei ole seal, kus asub võrgulehekülge toetav tehnika, või seal, kus on juurdepääs sellele võrguleheküljele, vaid see koht, kus ta teostab oma majandustegevust; […]“.

11 Selle direktiivi artikkel 1 „Eesmärk ja reguleerimisala“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Käesolev direktiiv püüab kaasa aidata siseturu nõuetekohasele toimimisele, tagades infoühiskonna teenuste vaba liikumise liikmesriikide vahel.

[…]

4. Käesolev direktiiv ei kehtesta täiendavaid rahvusvahelise eraõiguse norme ega käsitle kohtualluvust.“

12 Nimetatud direktiivi artikkel 2 „Mõisted“ sätestab:

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) „infoühiskonna teenused“ – teenused [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. juuni 1998. aasta] direktiivi 98/34/EÜ[, millega nähakse ette tehnilistest standarditest ja eeskirjadest teatamise kord (EÜT 1998, L 204, lk 37; ELT eriväljaanne 13/20, lk 337)] (muudetud [Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. juuli 1998. aasta] direktiiviga 98/48/EÜ [(EÜT 1998, L 217, lk 18; ELT eriväljaanne 13/21, lk 8)]) artikli 1 lõike 2 tähenduses;

b) „teenuseosutaja“ – iga infoühiskonna teenust osutav füüsiline või juriidiline isik;

c) „püsiasukohaga teenuseosutaja – teenuseosutaja, kes oma püsiasukohas määramatu aja jooksul tegelikult tegeleb majandustegevusega. Teenuse osutamiseks vajalike tehniliste vahendite ja tehnoloogiate olemasolu ja kasutamine ei määra veel teenuseosutaja püsiasukohta;

[…]“.

13 Sama direktiivi artiklis 3 „Siseturg“ on sätestatud:

„1. Iga liikmesriik tagab, et infoühiskonna teenused, mida pakub tema territooriumil asuv teenuseosutaja, vastavad kõnealuses liikmesriigis kehtivatele kooskõlastatud valdkonna küsimusi puudutavatele siseriiklikele õigusnormidele.

2. Liikmesriigid ei tohi kooskõlastatud valdkonda kuuluvatel põhjustel piirata teisest liikmesriigist pärit infoühiskonna teenuste osutamise vabadust.

[…]“.

Itaalia õigus

14 11. detsembri 2016. aasta seadus nr 232, mis puudutab 2017. aasta riigieelarvet ja mitmeaastast eelarvet aastatel 2017–2019) (Legge n. 232 – Bilancio di previsione dello Stato per l’anno finanziario 2017 e bilancio pluriennale per il triennio 2017–2019) (*GURI* nr 297, 21.12.2016; *GURI* regulaarne lisa nr 57) sisaldab põhikohtuasjas kohaldatavas redaktsioonis (edaspidi „2016. aasta seadus“) artiklit 1, mille lõige 545 sätestab:

„Selleks et võidelda maksustamise vältimise ja maksudest kõrvalehoidmise vastu ning tagada tarbijakaitse ja avalik kord, karistatakse meelelahutusürituste pääsmete müügi või muul viisil avaliku pakkumise eest, mida teostab muu isik kui nende väljastamise süsteemide omanik, sealhulgas konkreetse lepingu või kokkuleppe alusel, välja arvatud siis, kui tegemist ei ole väärteoga, tegevuskeeluga või haldustrahvidega vahemikus 5000 kuni 180 000 eurot, samuti juhul, kui tegevus toimub elektrooniliste sidevõrkude kaudu, vastavalt lõikes 546 sätestatud tingimustele ja korrale, kõrvaldades selle veebisaidi sisu või kõige raskematel juhtudel varjates veebisaidi, mille kaudu rikkumine toime pandi, ilma et see piiraks kahju hüvitamise hagi esitamist. [AGCOM] ja teised pädevad asutused

viivad läbi vajalikke uurimisi ja sekkumisi, tegutsedes omal algatusel või asjaomaste isikute taotlusel. Igal juhul ei ole karistatav pääsmete müümine või muul viisil pakkumine üritustele, mida füüsiline isik korraldab aeg-ajalt, kui tal ei ole ärilist eesmärki.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

15 Viagogo, kelle registrijärgne asukoht on Genfis ja kes on Genfi maksuresident, haldab veebisaite, mis põhinevad tarbijatele ürituste ja spordisündmuse piletite edasimüügi vahendamisel. Võib juhtuda, et kohe pärast piletite ostmist ametlikelt müüjatelt, näiteks asjaomase ürituse või sündmuse korraldajatelt või volitatud turustajatelt („esmane turg“), soovib osa isikuid neid pileteid edasi müüa. Viagogo asutati selleks, et viia piletimüügi järelturul (edaspidi „järelturg“) pakkumine ja nõudlus kokku.

16 Võttes arvesse seda, kui kiiresti müüakse esmasel turul piletid läbi muu hulgas seetõttu, et mõnel kasutajal on automatiseeritud ostuprogrammid, on pileti soovijate hulk, eelkõige laiema tuntusega üritustele või sündmustele, pidevalt kasvanud ning asjaomasele järelturule orienteeritud veebisaitidel on seetõttu tõeline menu.

17 Sellega seoses valib Viagogo veebilehtedel, mida ta haldab Ameerika Ühendriikides asuva platvormi kaudu, varem välja teatud arvu üritusi või sündmusi. Piletiomanikud võivad piletitele vastavat üritust või sündmust valides pakkuda pileteid neil veebisaitidel müügiks. Viagogo suhtleb müüjate ja potentsiaalsete ostjatega, pakkudes selliseid abiteenuseid nagu telefoni- ja e-posti teenus, tarkvaral põhinev hinnasoovitus ja teatud ürituste või sündmuste puhul piletite automatiseeritud müügiedendussüsteem.

18 Kuna käesoleva kohtuotsuse punktis 16 kirjeldatud praktika saavutas Itaalias murettekitava mastaabi, eelkõige seetõttu, et selliseid veebisaite on lihtne kasutada ebaseaduslikust tegevusest saadud raha pesemiseks, ning kuna piletite müügihinnal järelturul ei ole enam mingit seost hinnaga, millega neid pileteid pakutakse esmasel turu, rakendas Itaalia seadusandja seda praktikat tõkestavat poliitikat, eelkõige 2016. aasta seaduse artikli 1 lõike 545 vastuvõtmisega.

19 Pärast seda, kui muusikaürituste korraldamise sektoris tegutsevad äriühingud, esmasel turul muusikaürituste piletite müügiga tegelevad äriühingud ja kutseliidud olid esitanud mitu kaebust, kontrollis AGCOM Viagogo hallatavat veebisaiti www.viagogo.it.

20 Kontrolli tulemusel määras AGCOM 16. märtsi 2020. aasta otsusega nr 104/20/CONS Viagogole haldustrahvi 3 700 000 eurot. Viagogod süüdistati 37 rikkumises, mis pandi toime nimetatud veebisaidi kaudu ja sotsiaalvõrgustikus asuva sellele saidile viiva lingi kaudu ning mis seisnesid selles, et Viagogo – olemata nende piletite väljastamise süsteemide omanik – müüs 2019. aasta märtsist kuni maini kontserti- ja ürituste pileteid hinnaga, mis oli kõrgem volitatud müügisaitidel märgitud nominaalhindadest.

21 Viagogo esitas selle otsuse tühistamiseks kaebuse Tribunale amministrativo regionale per il Laziole (Lazio maakonna halduskohus, Itaalia), kes jättis kaebuse rahuldamata. Seejärel esitas ta esimeses kohtuastmes tehtud lahendi peale apellatsioonkaebuse Consiglio di Statole (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) kui eelotsusetaotluse esitanud kohtule.

22 Neil asjaoludel otsustas Consiglio di Stato (kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas direktiiviga 2000/31[…], eelkõige Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklitega 3, 14 ja 15, koostoimes ELTL artikliga 56 on vastuolus see, kui kohaldatakse liikmesriigi õigusnorme, mis käsitlevad piletite müüki järelturul, mille tõttu on välistatud, et [Euroopa Liidus] tegutsev teabe talletamise platvormi haldaja, nagu käesolevas menetluses kaebuse esitaja, osutab kolmandatest isikutest kasutajatele järelturu piletimüügi teenuseid, reserveerides selle tegevuse üksnes müüjatele, ürituste korraldajatele või muudele avaliku sektori asutuste poolt volitatud üksustele, kes väljastavad pileteid esmasele turule sertifitseeritud süsteemide kaudu?

2. Kas koostoimes ELTL artiklites 102 ja 106 sätestatuga on ühtlasi vastuolus selliste liikmesriigi õigusaktide kohaldamine, mis käsitlevad selliste ürituste piletite müüki, mis reserveerivad kõik piletite järelteenused (ja eelkõige vahenduse) üksnes müüjatele, ürituste korraldajatele või muudele isikutele, kellel on lubatud väljastada pileteid esmasel turul sertifitseeritud süsteemide kaudu, välistades sellega infoühiskonna teenuse osutajad, kes soovivad tegutseda teabe talletamise teenuse osutajana direktiivi 2000/31[…] artiklite 14 ja 15 tähenduses, eelkõige juhul, kui see reserveerimine – nagu käesolevas asjas – võimaldab piletite turustamise esmast turgu valitseval ettevõtjal laiendada oma turgu valitsevat seisundit vahendusteenustele järelturul?

3. Kas liidu õigusaktide ja eelkõige direktiivi 2000/31[…] tähenduses võib mõistet „passiivse teabe talletamise teenuse osutaja“ kasutada ainult siis, kui puudub igasugune tegevus, mis hõlmab kasutajate poolt avaldatud sisu filtreerimist, valimist, indekseerimist, korraldamist, kataloogimist, koondamist, hindamist, kasutamist, muutmist, väljavõtete tegemist või reklaamimist, mida tuleb mõista kui näitlikke asjaolusid, mis ei pea olema kõik olemas, kuivõrd neid tuleb pidada iseenesest oluliseks seoses teenuse ärilise juhtimisega ja/või kasutajate käitumise hindamise tehnika kasutuselevõtuga nende lojaalsuse suurendamiseks, või kas eelotsusetaotluse esitanud kohus peab hindama eelnimetatud asjaolude tähtsust nii, et isegi kui üks või mitu neist on olemas, on teenust võimalik pidada valdavalt neutraalseks, mistõttu võib seda liigitada passiivse teabe talletamise teenuse osutajaks?“

Eelotsusetaotluse vastuvõetavus

23 Esiteks tuleb märkida, et selleks, et eelotsusetaotlus oleks vastuvõetav, peab see olema eelotsusetaotluse esitanud kohtu menetluses oleva vaidluse lahendamiseks vajalik (6. oktoobri 2021. aasta kohtuotsus Consorzio Italian Management ja Catania Multiservizi, C-561/19, EU:C:2021:799, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika), mis eeldab, et liidu õigusnormid, mida eelotsusetaotlus puudutab, on selle vaidluse suhtes kohaldatavad.

24 Esimesena tuleb märkida, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu kolm küsimust puudutavad direktiivi 2000/31 tõlgendamist. Ent viimati nimetatu ei ole põhikohtuasjas kohaldatav *ratione personae*.

25 Nimelt on direktiivi 2000/31 eesmärk vastavalt selle artiklile 1 aidata kaasa siseturu nõuetekohasele toimimisele, tagades infoühiskonna teenuste vaba liikumise „liikmesriikide vahel“. Selleks et direktiiv oleks kohaldatav *ratione personae*, on seega nõutav, et kõnealuseid teenuseid osutaksid liikmesriigi territooriumil asuvad teenuseosutajad, nagu on korratud selle direktiivi artikli 3 lõikes 1.

26 Sellega seoses on sama direktiivi artikli 2 punktis c „püsiasukohaga teenuseosutaja“ määratletud kui teenuseosutaja, kes oma püsiasukohas määramatu aja jooksul tegelikult tegeleb majandustegevusega, kusjuures see säte täpsustab veel, et teenuse osutamiseks vajalike tehniliste vahendite ja tehnoloogia olemasolu ja kasutamine ei määra veel teenuseosutaja püsiasukohta.

27 Selle kohta nähtub kohtupraktikast, et kuna võimalus kohaldada direktiivi 2000/31 artikli 3 lõikeid 1 ja 2 sõltub seega selle liikmesriigi kindlakstegemisest, mille territooriumil infoühiskonna teenuste pakkuja tegelikult asub, on eelotsusetaotluse esitanud kohtu ülesanne kontrollida, kas teenuseosutaja asub tõepoolest mõne liikmesriigi territooriumil. Kui tema asukoht ei ole liikmesriigis, ei ole selle direktiivi artikli 3 lõikes 2 ette nähtud mehhanism kohaldatav (15. märtsi 2012. aasta kohtuotsus G, C-292/10, EU:C:2012:142, punkt 71 ja seal viidatud kohtupraktika).

28 Samuti puudutab kooskõlastatud valdkonda kuuluvatel põhjustel direktiivis 2000/31 sätestatud teenuste osutamise vabaduse piirangute keeld selle direktiivi artikli 3 lõike 2 sõnastuse kohaselt üksnes „teisest liikmesriigist pärit“ teenuseid.

29 On tõsi, et 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) lepingu (EÜT 1994, L 1, lk 3; ELT eriväljaanne 11/52, lk 3) alusel laiendas Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) ühiskomitee 27. oktoobri 2000. aasta otsusega nr 91/2000, millega muudetakse EMP lepingu XI lisa (telekommunikatsiooniteenused) (EÜT 2001, L 7, lk 13), direktiivi 2000/31 kohaldamisala EMP-le, mistõttu hõlmab see direktiiv ka nimetatud lepingu osalisriike. Šveitsi Konföderatsioon aga ei kuulu viimaste hulka. Lisaks ei ole EÜ-Šveitsi kokkuleppe alusel loodud ELi-Šveitsi ühiskomitee võtnud vastu ühtegi otsust laiendada nimetatud direktiivi kohaldamisala sellele kolmandale riigile.

30 Vaidlust ei ole selles, et Viagogo on asutatud Genfis, seal on tema registrijärgne asukoht ja majandustegevuse teostamise keskus, hoolimata asjaolust, et ta kasutab oma veebisaite kättesaadavates versioonides liidu erinevates liikmesriikides, eelkõige Itaalias. Kõnealuseid teenuseid osutab seega kolmandast riigist äriühing, kelle suhtes kohaldatakse selle kolmanda riigi õigust.

31 Siit võib järeldada, et vastupidi sellele, mida eeldab eelotsusetaotluse esitanud kohus, ei saa põhikohtuasja kaebaja tugineda direktiivile 2000/31. Kuna kõik eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimused puudutavad seda direktiivi, on eelotsusetaotlus tervikuna vastuvõetamatu.

32 Teiseks tuleb esimese küsimusega seoses täpsustada, et Viagogo ei saa tugineda ka ELTL artiklile 56.

33 Nimelt ei ole see artikkel, välja arvatud juhul, kui rahvusvaheline alusleping või konventsioon sätestab teisiti, kohaldatav liidu suhtes kolmandas riigis asuvale äriühingule, olgugi et see äriühing osutab teenuseid, mida teatud liikmesriikide kodanikud või nende liikmesriikide territooriumil asuvad äriühingud võivad saada (vt selle kohta 21. mai 2015. aasta kohtuotsus Wagner-Raith, C-560/13, EU:C:2015:347, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).

34 Käesoleval juhul ei võimalda EÜ-Šveitsi kokkuleppe kohaldamisala Viagogol tugineda ELTL artikli 56 kohaldamisele, kuna selle kokkuleppe eripära seisneb selles, et Šveitsis asuvate teenuseosutajate samastamisele liikmesriigi territooriumil asuvate teenuseosutajatega on ette nähtud ajaline piirang 90 päeva kalendriaastas.

35 EÜ-Šveitsi kokkuleppe artikkel 1 näeb eelkõige ette, et tuleb „liberaliseerida lühiajaliste teenuste osutamist“, selle kokkuleppe artikli 5 lõige 1 aga annab Šveitsist pärit teenuseid osutavatele isikutele „õiguse osutada teenuseid teise kokkuleppeosalise territooriumil, kui tegelik töö kestab kõige rohkem 90 päeva kalendriaastas“. Nimetatud kokkuleppe I lisa, mis kokkuleppe artikli 15 kohaselt on selle lahutamatu osa, sisaldab artiklit 17, mis keelab „mis tahes viisil piirata kokkuleppeosalise territooriumil niisuguste piiriüleste teenuste osutamist, mille kestus ei ületa 90 tegelikku tööpäeva kalendriaastas“. Lisaks sätestab selle lisa artikkel 18, et nimetatud lisa artikli 17 sätteid kohaldatakse äriühingute suhtes, mis on asutatud vastavalt ühenduse liikmesriigi või Šveitsi Konföderatsiooni seadustele ja mille registrijärgne asukoht, juhatuse asukoht või põhitegevuskoht on lepinguosalise territooriumil. Lõpuks täpsustab sama lisa artikkel 21, et nimetatud teenuste osutamise kogukestus ei või ületada 90 tegelikku tööpäeva kalendriaastas, olenemata sellest, kas teenuseid osutatakse pidevalt või periooditi.

36 Käesoleval juhul nähtub Euroopa Kohtu käsutuses olevast toimikust, et Viagogo teenuste osutamise kestus on pikem kui see, mis on ette nähtud EÜ-Šveitsi kokkuleppes.

37 Kõigepealt võimaldab teenuseosutaja, kes tegutseb ainult veebisaitide kaudu, seda tegevust käsitada peaaegu katkematuna või isegi püsivana. Täpsemalt öeldes võivad potentsiaalsed ostjad teatava ürituse või sündmuse piletimüügi väljakuulutamist puudutava pakkumuse puhul igal ajal asjaomase veebisaidi kaudu endast teada anda. Selles osas ei nähtu eelotsusetaotluse esitanud kohtu esitatud andmetest, et põhikohtuasja hageja hallatav veebisait oleks alates selle loomisest mingil hetkel oma tegevuse lõpetanud, mida kinnitab ka Itaalia valitsus, kes märgib, et „järelturul osutab [Viagogo] vahendusteenust pidevalt kogu kalendriaasta vältel“.

38 Seejärel nähtub esimeses kohtuastmes esitatud asjaoludest, et AGCOM on Viagogole määranud karistuse juba 2016. aastal ja tema tegevus ei olnud ajaliselt piiratud.

39 Lõpuks, ühelt poolt käsitleb AGCOMi 16. märtsi 2020. aasta otsus, mis puudutab konkreetselt perioodi 2019. aasta märtsist kuni maini, st 92 päeva, ajavahemikku, mis ületab EÜ-Šveitsi kokkuleppes ette nähtud 90-päevase maksimaalse kestuse. Teiselt poolt nähtub põhikohtuasja esimese astme kohtu otsusest, et viimane müük, mida AGCOM kontrollis, toimus 7. septembril 2019 ehk igal juhul hiljem kui EÜ-Šveitsi lepingus ette nähtud 90 päeva.

40 Viagogo ei kuulu seega ELTL artikli 56 kohaldamisalasse *ratione personae* ega saa seega põhikohtuasjas tugineda selle artikli rikkumisele, mistõttu on esimene küsimus nimetatud artikli tõlgendamist puudutavas osas samuti vastuvõetamatu.

41 Seejärel tuleb Euroopa Kohtul teise ja kolmanda küsimuse põhjal täiendavalt meenutada oma varasemat praktikat, mille kohaselt on liikmesriigi kohtu esitatud eelotsuse küsimus vastuvõetamatu juhul, kui see kohus ei esita Euroopa Kohtule eelotsuse küsimustele tarviliku vastuse andmiseks vajalikke faktilisi ja õiguslikke asjaolusid (2. juuli 2015. aasta kohtuotsus Gullotta ja Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, punkt 26).

42 Eelotsusetaotluse esitanud kohus aga ei ole eelotsusetaotluse teise küsimusega seoses – vastupidi Euroopa Kohtu kodukorra artikli 94 punktis c sätestatud nõuetele – märkinud põhjusi, miks tal tekkis küsimus ELTL artiklite 102 ja 106 tõlgendamise kohta, ega seost, mille ta on tuvastanud nende artiklite ja konkreetselt 2016. aasta seaduse vahel.

43 Täpsemalt, mis puudutab ELTL artiklit 102 ja sellele järgnevaid artikleid ning konkreetsemalt võimalikku turgu valitseva seisundi kuritarvitamist, siis ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus põhikohtuasja kontekstis viidanud selle artikli 102 tähenduses turgu valitseva seisundi koosseisu tunnustele (vt selle kohta 12. detsembri 2013. aasta kohtuotsus Ragn-Sells, C-292/12, EU:C:2013:820, punkt 41). Ta ei ole midagi maininud selle kohta, milles see turgu valitseva seisundi kuritarvitamine võiks seisneda või kuidas 2016. aasta seadus võiks seda põhjustada (vt selle kohta 2. juuli 2015. aasta kohtuotsus Gullotta ja Farmacia di Gullotta Davide & C., C-497/12, EU:C:2015:436, punkt 25).

44 Mis puudutab kolmandat küsimust, mis on selgelt hüpoteetiline, siis tuleb meenutada, et eelotsusetaotluse põhjenduseks ei ole mitte nõuandvate arvamuste esitamine üldiste või hüpoteetiliste küsimuste kohta, vaid vaidluse tegeliku lahendamisega kaasnev vajadus (vt eelkõige 16. detsembri 1981. aasta kohtuotsus Foglia, C-244/80, EU:C:1981:302, punkt 18, ja 20. jaanuari 2005. aasta kohtuotsus García Blanco, C-225/02, EU:C:2005:34, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika).

45 Kõiki eeltoodud kaalutlusi arvestades on eelotsusetaotlus seega vastuvõetamatu.

Kohtukulud

46 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (seitsmes koda) otsustab:

Consiglio di Stato (Itaalia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) 27. jaanuari 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus on vastuvõetamatu.

Allkirjad